

HERFST 2021

NIEUWSBRIEF VOOR LEDEN VAN ATV DE PIONIERS

Amateurtuindersvereniging de Pioniers

Bezoekadres:

Köglaan 30, 3571 PZ Utrecht

secretaris@depioniers.nl

www.depioniers.nl

Postadres:

Postbus 13017, 3507 LA Utrecht

Redactie: Evelien Pullens

Layout: Evarien Tuitert

In dit nummer

Van het bestuur	2
Geen exoot in de sloot	2
Passie op het plein	3
Kunst en natuur	4
Wijkwandeling en volkstuinmuseum	4
Oost-Indische Kers	5
Buurman weet alles	5
Heleen van Gulik en moeder Tiny	6
Oud & nu	7
Tip van de maand	7
Esther Bleys – de Gooijer	8

KOM JE OOK?

Agenda

7 november Wijkwandeling



Van de redactie

De herfst is echt begonnen. Met bakken komt het uit de lucht. Wat een overdaad. Het is eigenlijk teveel. Zoveel groen, zoveel kleuren, zoveel vogels, zoveel geuren. Veel zon, veel regen, veel bloemen.

Dit jaar was het vreemd met de bloemen. De lathyrus, de passieboem en de cosmea deden het nauwelijks, de zinnia's en herfstasters daarentegen bloeiden fantastisch. "Welig tiert de natuur op het tuinenpark. Als je rondloopt zie je soms door het groen de tuinen niet meer, onkruid woekert heerlijk ongestoord en menig grasveldje is lekker aan een knipbeurt toe. Struiken en hagen overhangen de tuinen, wachtend op een verfrissende snoeibeurt. Tegels krijgen een leuke groene bakkebaard en verdwijnen langzaam onder het groen," schrijft de buurman poëtisch. Met de oproep; "Kom naar de tuinen. Ga snoeien!"

Ik kreeg van de schouwcommissie te horen dat mijn frambozen en bramen zo woekerden. Dat klopt ook wel. Het zijn er te veel. Maar wat een hoeveelheid fruit geven ze! Ik heb er heel wat jamptjes mee kunnen vullen. Maar nu ga ik snoeien hoor buurman! Verder in de nieuwsbrief twee tuinvrouwen die dol zijn om vogels, een interview met Esther en Heleen. Twee mannen werken aan de archivering van onze geschiedenis. Een zelfgeschreven lied over slakken, informatie over waterplanten en de Oost-Indische kers staat in het zonnetje.

Evelien Pullens



Van het bestuur

Eindelijk, de corona maatregelen zijn versoepeld, Er kan weer wat meer. Maar ja, hoe om te gaan met de CoronaCheck-app als je een patatje wil eten op zaterdag. Toch nog een dingetje, daarom ervoor gekozen dat we gewoon nog even doorgaan met de 1,5 meter regel in ons gebouw. Veilig en duidelijk.

Waar is de voorzitter?

Is er iets aan de hand? Bestuurscrisis? Gelukkig niks van dit alles, alleen is de voorzitter wel een tijdje uit de running

vanwege een nieuwe knie, dus even niet mobiel. De rest van het bestuur gaat gewoon verder en ik zorg dat ik op de hoogte blijf, maar mis de tuin!

Verenigingsgevoel

Als bestuur hebben we ons de laatste tijd bezig gehouden met de uitbreiding van de PioPetite, de proef om een keer hout te verhakselen bij het afgelopen takkenweekend (en fijn dat daar zoveel vrijwilligers voor waren!)

Er zijn wat tuinen van eigenaar gewis-

seld en ook dat kost toch altijd weer tijd om alles in goede banen te leiden. Mooie initiatieven van leden zoals Piokoor en lenen van elkaars gereedschap zijn fijn en ondersteunen het verenigingsgevoel.

Ik hoop binnenkort weer mobiel genoeg te zijn om op de tuin te kunnen komen.

*Namens het bestuur,
Tjitske van der Woude*

Geen exoot in de sloot

Wie eens de kleine vijver rondom de pomp op het plein van dichtbij heeft geïnspecteerd zal zich misschien hebben afgevraagd of het wel goed komt met het water. Dat komt goed, alleen duurt het even voor er evenwicht is.

Evenwicht in de vijver bij de pomp

Voor een goed evenwicht in het water zijn drie dingen nodig: hard water (dat is kalkhoudend water, zoals het kraanwater in Utrecht), de juiste bacteriën en voldoende zuurstof. Vooral dat laatste is een must om algengroei te voorkomen. Voor zuurstof zijn waterplanten nodig, vooral planten met onderwaterbladeren. We hebben al kikkerbeet en waterweegbree geplant; beiden inheemse soorten.

Pas op met exoten!

Om het te versnellen heb ik er, als experiment, parelvederkruid ingelegd. Ik verwacht dat die snel zal gaan groeien en zal zorgen voor heel veel zuurstof. Een probleem... het is een exoot, dus kijk uit! Laat 'm in de vijver en voorkom dat

deze fraaie plant in de openbare watergangen zoals onze sloten terecht komt. Daar kan deze soort explosief gaan groeien en het is erg lastig (en heel kostbaar) om hem dan weer weg te krijgen. Hele watersystemen zijn al verstopt geraakt door exoten. En de planten die er van nature groeien worden overwoekerd. Exoten zijn nog steeds te krijgen in tuincentra. Voor een gesloten kleine vijver is dat geen enkel probleem. Maar pas vooral op met grote waternavel, waterwaaier en waterteunisbloem.

Zuurstofplanten

Er zijn inheemse soorten die ook prima zuurstof leveren. De beste vind ik glanzend fonteinkruid. Maar ook krabbescheer en kikkerbeet zijn leuk in een kleinere vijver. Zorg voor niet meer dan 50% bedekking van het oppervlak om voldoende zonlicht te houden. Naast deze drijfbladplanten zijn er ook ondergedoken zuurstofplanten. Nederlandse soorten zijn: gedoorn dhoornblad, waterranonkel en aardvederkruid. Die ga ik zoeken.

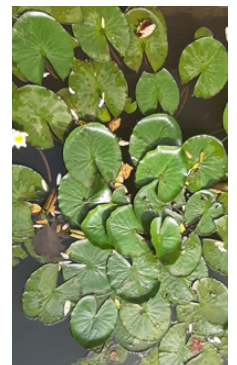
Wat kun je doen?

- Heb je exoten in je vijver? Geen probleem, maar gooi het te veel nooit in de sloot, maar op composthoop.
- Zie je een exoot in de sloot? Meld dat bij het waterschap: Bel 030 - 634 57 00 of mail naar post@hdsr.nl
- Wil je inheemse waterplanten? Koop deze bij een gespecialiseerde kweker.
- Wil je meer weten over exoten? Kijk op www.invasieve-exoten.nl

Paul van Kan



PARELVEDERKRUID



KIKKERBEET



Passie op het plein

Ik ben er wat eerder om te kijken waar ik kan ondersteunen met 'Struinen in de tuinen'. Overal in de stad wordt er muziek gemaakt op buitenlocaties. En natuurlijk kunnen wij niet ontbreken.

Emiel en Coby zetten de partytent op. In de kantine verzamelen de leden van De Piotones zich. Jawel, je hoort het goed; ons eigen Pionierskoor laat weer van zich horen! Zes jaar geleden oefenden enthousiaste Pioniers onder leiding van Pim Brackenhoff liedjes over tuinieren. De geestige teksten werden door koorleden zelf geschreven. Zo maakte Annemiek Rijckenberg een nieuwe tekst voor *Wie wil een stekkie van de fuchsia* uit *Ja Zuster, Nee zuster* en bewerkte Ad de Ruyter *Als ik boven op de Dom sta* en *The drunken sailor* en nog veel meer.

Het koor heeft nog een generale repetitie voor de feestelijke middag begint. De moeder van Heleen kijkt lachend toe vanuit haar rolstoel. "Wat zullen we doen met de dronken tuinman..." Er komen al bezoekers aanfietsen. Ze zijn duidelijk verrast als ze het terrein op komen. "Wat is het hier mooi!" Het plein raakt goed gevuld. Eerst speelt een Braziliaanse trommel band, daarna zijn de Piotones aan de beurt. Ze zingen met passie.

Evelien Pullens

Ik zoek mijn slakje

(melodie: Wil u een stekkie, Harry Bannink)

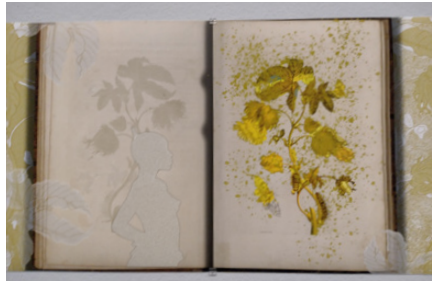
*Ik zoek mijn slakje, mijn slakje, mijn slakje
Heeft u mijn lieve kleine slak gezien
Hij zat in zijn bakje, zijn bakje, zijn bakje
Maar hij vervéélde zich misschien
Het is een makkelijke gast
Een beetje groen en sappig gras
Een beetje water maar geen zon
Hij deed het best op mijn balkon
Ik zoek mijn slakje, mijn slakje, mijn slakje
Hij glanst zo mooi en hij is diep grijs
Soms is het net alsof die licht
Hij heeft me veel geluk gebracht
En zijn oogjes staan zo wijs
En zijn oogjes staan zo wijs
Van iedereen uit de stad
Heb ik nu een nieuwe slak gehad
Maar die van mij
Zit er niet bij
Mijn balkon is nu een slakkenvat
'k Wil nooit meer slakken, geen slakken, geen slakken
Maar dat is makk'lijker gezegd dan gedaan
De een zegt bier, de ander zout
De ander gif, maar dat is fout
Was mijn slakje maar nooit weggegaan
Maar nooit weg, weg, weg gegaan*

Kunst en natuur

'De tuin spreekt al eeuwenlang tot de verbeelding. Het is een plek die geassocieerd wordt met harmonische idylle, een plek waar de cyclus van het leven tot uiting komt, een plek voor contemplatie, rust van dagelijkse hectiek en beslommeringen. Door de eeuwen heen hebben kunstenaars, schrijvers, dichters en denkers de tuin telkens op een andere manier beschreven, weergegeven en vormgegeven. Paradijs, de volkstuin, klimaatverandering,' zegt de brochure van het Centraal museum.

Pionier Marysia tipte me over de expositie in het Centraal Museum; de botanische revolutie. Ik ging kijken. Kwam ik daar in het museum Marysia tegen! Er hangen hele verschillende kunstwerken; klassiekers met Adam en Eva in het paradijs, een stilleven met bloemen of boeken met botanische tekeningen. Er waren ook foto's en films met gedetailleerde natuur, een installatie met aarde en plastic en een grote brok steen met mos.

Deze expositie is nog te zien tot 9 januari.



Exposities in het verenigingsgebouw

In onze eigen kantine worden ook kunstwerken opgehangen die geïnspireerd zijn door de natuur. Afgelopen maand hingen er naast de werken van Esther Blauw ook de kleurrijke schilderijen van de Syrische Hikmat Biram. Hij vertelt dat een boom voor hem een moeder symboliseert, omdat ze beschermt door schaduw te geven.



Wijkwandeling en volkstuinmuseum

Zondag 7 november zijn De Pioniers jarig. Het is dan 86 jaar geleden dat de amateurtuindersvereniging werd opgericht vanuit een klein arbeidershuisje in Wittevrouten. Nieuwsgierig naar de ontstaansgeschiedenis van de Pioniers?

Rian Kraan en Richard Tukker kunnen je veel vertellen. Zij lanceren op deze feestelijke feestdag het Volkstuinmuseum De Pioniers. Dit museum zal voornamelijk online te bezichtigen zijn.

Wil je achter je computer vandaan en de wind om je oren voelen, ga dan mee met de wijkwandeling Op weg naar De Pioniers.

Deze vindt plaats op zondag 7 november 2021 van 14:00 -15:30 uur. Pioniers Rian Kraan en Richard Tukker nemen je mee op een wandeling door ruimte en tijd van de ontstaansgeschiedenis van ons tuinenpark. De route begint in hartje

Wittevrouten en komt via het Griftkwartier, Tuindorp-Oost, Huizingabuurt en Veemarkt uiteindelijk terecht op de huidige locatie van het tuinenpark. Naast de ontstaansgeschiedenis van De Pioniers worden ook thema's aangesneden als de levensomstandigheden van Wittevrouten in de vorige eeuw, de

stadsuitbreidingen in Utrecht Noordoost, de Nieuwe Hollandse Waterlinie en zie je een aantal bijzondere kunstobjecten.

AANMELDING VOORAF NOODZAKELIJK VIA: VOLKSTUINMUSEUM@GMAIL.COM. DEELNAME IS GRATIS. NA AANMELDING VOLGT INFORMATIE OVER HET STARTPUNT.



Oost-Indische Kers

Wie Oost-Indische Kers in z'n tuin heeft is een bofkont. De meest prachtige kleuren rood, oranje en geel. Hele linten kunnen het worden, slingerend door je tuin. De boom in, de struiken, over de grond... En zoveel verschillende tekeningen in de bloemen, als je geluk hebt. Allerlei plekken kleuren en kleuren ervan op. En als de planten klein blijven – net zo mooi, opvrolijkend en hartverwarmend. Blijve bloemen zijn het.

Je kunt ze eten. Ja, dat kan. Maar dan moet je ze wel lekker vinden. Het voordeel van het eetbaar zijn is natuurlijk wel dat zij een salade kleurrijk maken. En de zaaddozen kun je inmaken en als kappertjes gebruiken. De slakken vinden ze ook erg lekker. Maar op een gegeven moment hielden ze op met eten. Niet omdat ik slakkenkorrels zou hebben gestrooid. Natuurlijk doe ik dat niet, want ik wil de egels

en spitsmuizen sparen, maar misschien, wellicht, omdat de plant zichzelf inmiddels verdedigde. Dat kunnen planten namelijk, maar dat is een ander verhaal.

De hele zomer en herfst kun je van Oost-Indische Kers genieten. Alsmar door. Totdat de vorst komt. Dan is het in één nacht gebeurd. Maar uit de zaaddozen die zijn gevallen komt het het volgende jaar gewoon weer op.

Maar het mooiste is toch wel dat de (geplukte en meegenomen) bloemen een ruimte helemaal op kunnen lichten. Ze staan niet lang, maar een paar dagen. Maar wat een dagen! Iedere kamer knapt, of vrolijkt, ervan op. Zelfs kamers die al heel leuk, gezellig, warm en knus zijn. 'Modern' of 'ouderwets', maakt niet uit. De bloemen stralen. In een 'gewone' huiskamer doet ze dat al, of in een gang bijvoorbeeld, maar



zelfs het meest kille kantoor kan er aangenaam door worden, of een vergaderzaal. En een kamer waarin iemand verzorgd of verpleegd wordt, wordt er warmer door.

In alles staan ze mooi. Glas, tin, aardewerk... Ze kunnen zelfs in een kartonnen beker. Dus pluk ze, zet ze, licht op.

Judith Schuil

Buurman weet alles



Buurvrouw: Hallo buurman, het is nu herfst, maar het is nog steeds zulk lekker weer. Ik zou graag nog iets planten. Kan dat nog?

Buurvrouw: Hi buurman, goed idee. Kan ik gewoon een knoflookteen in de grond steken?



Buurman: Dag buurvrouw, ik zou knoflook doen, daar hou je toch zo van? Rond etenstijd ruik ik de geur over de schutting heen.

Buurman: Beste buurvrouw, vanaf september kunnen de knoflooktenen de grond in. Je hebt hier geen kennis voor nodig: je hoeft er nauwelijks iets voor te doen. Zorg er wel voor dat je biologische knoflook gebruikt, anders loopt hij niet uit. Kies de grootste tenen en stop ze in de grond. Verder is de knoflook niet veeleisend, hij houdt er alleen niet van om in pas bemeste grond te worden gestopt. Waarschijnlijk zie je de eerste sprietjes al voor de winter.



Lievelingsplant van Heleen:

“Salie. Er zijn zoveel verschillende soorten, zo mooi. Ik gebruik het niet alleen in het eten, maar ook om mijn mond te ontsmetten als mijn tandvlees pijn doet.”

Lievelingsbloem van haar moeder Tiny:

“Ik neem ze allemaal bij elkaar.” Als Heleen naar een bak vol gele bloemen wijst, zegt ze “Ja, die Afrikaantjes zijn zo lief.”



Interview met

Heleen van Gulik en moeder Tiny, Tuin 114

Bomen reiken tot de hemel

Ik zie Heleen vaak met haar moeder op de tuin. Laatst nog bij Struinen op de tuinen, toen Heleen meezong met het koor, de Piotones, was moeder Tiny in haar rolstoel er de hele dag bij.

“Ik heb altijd gehoopt dat mijn kinderen in een bosrijke omgeving terecht zouden komen”

“Ik heb een full-time baan en een tuin,” vertelt Heleen. “Mijn moeder woonde vanwege haar dementie in een verzorgingshuis in Voorburg. Het leek me zo fijn als ze bij mij in de buurt zou kunnen



wonen, zodat ik niet zover hoefde te reizen.” Haar droom is uitgekomen. Vanuit de Voorveldse Hof rolt Heleen met haar moeder naar haar tuintje. In het weekend is Tiny vaak de hele dag op de Pioniers. “Ik ben jou achterna gegaan,” vertelt moeder, “Dit is de mooiste uitkomst. Ik heb altijd gehoopt dat mijn kinderen in een bosrijke omgeving terecht zouden komen.” Heleen kijkt verbaasd. Dat heeft ze nog nooit gehoord. Haar moeder vertelt vrolijke verder. “Ik houd namelijk erg van bomen, die reiken tot aan de hemel.” Moeder Tiny heeft in haar jeugd het bombardement van Rotterdam meegemaakt. “Toen waren er geen bomen meer. Alles was geroosterd.”

Clubmentaliteit

Moeder ligt in de zon te doezelen, Heleen is wortels uit de grond aan het trekken. “Als je eenmaal bezig bent, kan je niet meer ophouden,” glimlacht Heleen. Zij en haar moeder zijn beiden werkpaarden. Moeder Tiny had vroeger ook een moestuin, daar heeft Heleen veel geholpen. “Zo ben ik begonnen met tuinieren.” Nog steeds vindt ze het heerlijk om zonder plan in de aarde te wroeten. “Van het één komt het ander.” Ze kan bijkomen op de tuin, vindt er rust en gezelligheid. Heleen houdt niet alleen van de stilte in haar tuin, maar ook van de mensen om haar heen en de activiteiten op het plein. “Iedereen hier is uit hetzelfde hout gesneden, want ze

houden van de natuur.” Buurman Adrie vroeg haar om mee te doen met de Piotones, het koor van de Pioniers. Heleen heeft niet veel ervaring met

“Iedereen hier is uit hetzelfde hout gesneden, want ze houden van de natuur”

zingen, maar het leek haar wel leuk. “Nou, ik hou niet van die clubmentaliteit,” roept haar moeder fel. Heleen grinnikt. “Mijn moeder moet niets hebben van verenigingen, maar ik wel hoor.”

Veel zon

Moeder wijst naar de gouden avondzon die tussen de bomen doorschijnt. “Ik hou van de zon.” Heleen knikt. “Ja, zo fijn. Dit nieuwe terras heeft veel zon.” Zij heeft deze tuin pas sinds juni. Daarvóór zat ze op tuin 31, maar vanwege het lawaai van de weg, de donkere ligging en het kwetsbare houten huisje is ze verhuisd naar een nieuwe tuin aan de Rozenlaan. De tuin ziet er prachtig uit, maar Heleen ziet er al naar uit om in de lente haar eigen draai er aan te geven.

“We houden trouwens ook erg van vogels,” vertelt ze. Midden op het grasveld staat een voederbak. “Ook de eksters zijn hier welkom hoor.”

Evelien Pullens



▲ DE KÖGLLAAN IN 1958, EEN NOG NAAMLOOS ZANDWEGGETJE.



▲ DE KÖGLLAAN IN 2021. OFSCHOON DE OMGEVING DOOR DE BOUW VAN NIEUWE WOONWIJKEN DRASTISCH IS VERANDERD, HEEFT DIT WEGGETJE, TEGENWOORDIG IN GEBRUIK ALS FIETSPAD, ZIJN LANDELIJK KARAKTER REDELIJK BEHOUDEN. AFGEZIEN VAN DE ASFALTERING IS ER WEINIG VERSCHIL MET DE SITUATIE IN 1958.

Oud

&

Nu

De geschiedenis van de Kögllaan

De Kögllaan kreeg haar naam pas in 1959. Voor die tijd was het een anoniem zandweggetje dat liep vanaf de Ezelsdijk (thans Huizinglaan) langs de Oosterspoorbaan naar de Voordorpsdijk. Aan dit weggetje lagen enkele boerderijen.

De Oosterspoorbaan is geopend in 1874 en daarmee een van de oudste spoorlijnen van Nederland. Er reden treinen van het Maliebaan Station in de richting van Hilversum.

Fritz Kögl was een Duits/Nederlandse scheikundige en was tot zijn overlijden in 1959 hoogleraar aan de Universiteit van Utrecht. Toen De Pioniers het complex aan de Ezelsdijk moesten verlaten, zorgde de Gemeente Utrecht voor een nieuwe locatie aan de Kögl-

laan. De verhuizing werd afgerond in 1960. In 1961 vond de officiële opening van het complex plaats. Verharding van de Kögllaan vond pas veel later plaats. Het bleef nog lang een weggetje vol kuilen en gaten dat bij regenval al snel veranderde in een modderpoel. In 1965 kreeg het weggetje, voorafgaande aan een bezoek van burgemeester Jonkheer C. de Ranitz met zijn echtgenote aan de bloemententoonstelling ter gelegenheid van het 30-jarig

bestaan van De Pioniers, een provisorische opknabbeurt. De gemeenteambtenaren schaamden zich blijkbaar voor de desolate staat van dit weggetje. Een burgemeester had in die tijd nog veel aanzien!

Rian Kraan

MEER WETEN OVER DE GESCHIEDENIS VAN DE PIONIERS? GA NAAR ONZE WEBSITE WWW.DEIONIERS.NL

Tip van de maand

Bladcompost maken

In de botanische tuinen kreeg ik een tip van één van de tuinmannen daar. Hij was blad aan het verzamelen. "Doe de natte bladeren - vooral zachte bladeren - in een plastic zak en bind hem dicht. Prik er wat gaatjes in aan de onderkant, doe er eventueel wat kalk bij, dan heb je na een jaar mooie bladcompost. Breng een laagje hiervan aan op de licht omgewoelde grond."

Lievelingsbloem:

Hortensia. "Als ik die zou moeten missen..."

Lievelingsplek op je tuin:

"Ik heb er vier. In het voorjaar zit ik in het huisje in de stoel achter het raam. Heerlijk. 's Morgens zit ik buiten naast de openslaande deuren, 's middags voor het huisje aan de tafel. 's Avonds drinken we een kop koffie op het bankje."



Interview met

Esther Bleys – de Gooijer, Tuin 64

Bloemenvrouw

"Ik ben een bloemenvrouw," zegt Esther. Dat kan je zien. Het is herfst, maar toch zijn er nog een heleboel mooie kleuren in haar tuin. "Geel ben ik aan het elimineren," zegt Esther. Blauw, paars, roze, rood en wit wil ze om zich heen hebben. Ook de tafel, de koektrommel en de bloempotten in blauw en lila kleuren bij haar tuin.

"Ik heb een keer in Trouw gestaan met de tuin, in een artikel over 'mooie plekjes'"

Esther plukt wat blaadjes verveine voor in de thee en knabbelt aan een koekje. Ik waan me een journaliste van 'Eigen huis en tuin', zo'n blad waar het om styling gaat. Het huisje en de tuin van Esther zouden er zo in kunnen. Ze heeft allerlei mooi vormgegeven hoekjes met spulletjes uit Franse brocanterie-winkels en zorgvuldig bij elkaar gekozen details. Esther grinnikt; "Ik heb een keer in Trouw gestaan met de tuin, in een artikel over 'mooie plekjes'."

Je moet rausjen

Esther is al 20 jaar een Pionier. Samen met haar man Robbert en hun drie dochters geniet ze al 12 van de tuin aan het Zenlaantje, daarvoor had ze acht jaar een tuin op het hoekje van de Rozenlaan. De tuin betekent voor haar vrijheid en ontspanning. "Het werkt als een psycholoog. Je komt hier tot rust." Ze komt een paar keer week op het

tuinenpark en is eigenlijk altijd aan het tuinieren. "Ik zie bij sommige mensen dat ze zich richten op een klein stukje van hun tuin om dat heel mooi te maken. Maar dat werkt niet," zegt Esther "Je moet rausjen, de hele tuin doorgaan."

Esther was voorheen tuinvrouw en onderhield de tuinen van een aantal particulieren. Maar het bouwen van schuttingen en aanleggen van vijvers werd haar fysiek te zwaar. Nu is ze kostuumontwerpster bij het spoorwaggenmuseum.

Al jaren onderhoudt Esther een deel van het groen op het voorplein. Samen met Marysia doet ze nu het stuk border onder de Abeel. "Een commissie waarin je moet vergaderen is niets voor mij. Ik ben een doener," vertelt Esther

Ben ik te enthousiast?

"Ieder jaar gooi ik de border om," vertelt Esther "Ik hussel mijn planten door elkaar. Dat vind ik spannend. Dan haal ik de planten aan de ene kant er uit en zet ik er nieuwe in die ik aan de overkant uit de grond heb gehaald." Ze wijst naar de border waar ze al bezig is geweest. "Ik zie helemaal voor me hoe het gaat worden in de nieuwe samenstelling. Oh... ben ik niet te enthousiast?" lacht ze. Ik word vrolijk van haar. Ze is niet alleen zo enthousiast over planten, maar ook over de vogels. "Ik heb een boek gelezen 'Het vogelhuis' van Eva Meijer. Zo leuk hoe zij schrijft over de karakters van de vogeltjes. Ik ben toen ook vogelhuisjes gaan ophan-

gen. En nu komen de koolmeesjes. Ze zijn allemaal anders. Ik kan er lang naar kijken." Ik loop een rondje door de tuin over een net aangelegd rondgaand pad. De tuin heeft allerlei hoekjes waar je kan zitten. Aan de achterkant van het mooi ingerichte huisje vind je een verrassing, een fleurige graffiti schildering die gemaakt is door dochter Evy. "Ze heeft echt naar de tuin gekeken en zich daardoor laten inspireren. Mijn dochters zijn hier ook vaak. In coronatijd was het zo fijn voor die jonge meiden dat ze met een paar vrienden een eigen plek konden hebben."

"Een commissie waarin je moet vergaderen is niets voor mij. Ik ben een doener"

Ik blijf nog lang zitten op dat prachtige plekje. We verdwalen in gesprekken over moeders, gezamenlijke vrienden, kleding en feestjes. Zomaar een dinsdag namiddag in september.

Evelien Pullens

